

“Queridos jóvenes, no pierdan nunca la valentía de soñar y de vivir con plenitud. Hagan suya la cultura del cuidado y difúndanla; sean campeones de fraternidad; afronten los desafíos de la vida dejándose orientar por Dios y por buenos consejeros”.

(Papa Francisco)

evangelio cotidiano **12**

MEMOIRES DE L'AFRIQUE

La imagen que acompaña este artículo la tomé en Abidjan (Costa de Marfil) el pasado mes de abril. Me sorprendió una niña preciosa que corría descalza por los alrededores del lugar donde yo iba. No muy lejos, estaba su madre pidiendo limosna... Más de tres horas que tardé en salir de la casa y aún estaba en la calle... ¡Sin palabras porque no las hay!

Es una anécdota más de las acumuladas en mi estancia de dos meses en África enviada por mi Congregación... Anécdota que corrobora la idea que en Europa tenemos un continente tremendamente rico en recursos naturales y en personas, y lamentablemente pobre en nivel de vida.

Es un mundo muy distinto al nuestro, que está lleno de contrastes y en el que siguen, de alguna manera, dominando las antiguas metrópolis. No puedo señalar por espacio todo lo que percibí, solo decir que unos tienen muchísimo, y otros nada. ¡Y cuando digo nada, es nada! Comparar me cuestiona y también siento vergüenza: ¿Por qué yo tengo tantas ventajas y ellos, a nivel material carecen de lo elemental?, ¿Por qué en nuestro entorno las quejas, el descontento, las reivindicaciones a flor de piel son

demasiado abundantes? ¿Por qué? ¿Por qué...?

Podría extenderme en muchas más consideraciones y vivencias, pero este artículo lo escribo para hablar de mi “Buen samaritano”, una memoria agradecida de África que viví en mi persona y que, por siempre, me hablará de Evangelio:

Acompañaba a una hermana ingresada en el hospital por paludismo... Los hospitales no disponen de cafetería y me vi en la tesitura de quedarme en ayunas, y, por mi salud, no debía. Salí a la carretera y no había ningún establecimiento en donde comprar algo. En la puerta de la clínica reconocí al supervisor de planta, me dirigí a él y le expuse mi problema. De inmediato se ofreció a acompañarme y, después de andar un rato, encontramos una pizzería...

La situación era surrealista: Yo sola, en un país que no es el mío, en un “restaurante” africano con unos reptiles bastante grandes corriendo por el recinto, acompañada de un nativo elegantemente uniformado que quiso estar conmigo cuidándome hasta que terminara de comer, porque era su deber de católico con una extranjera.

Como la pizza era enorme le dije de compartirla. No quería, pero accedí y luego quiso pagar la consumición. No le dejé.

¿Sabéis ya por qué fue mi “Buen samaritano”? ¿Haríamos esto nosotros con los extranjeros y desconocidos?

**María Victoria Aymerich,
hermana de la Consolación**

pensaments

Els monestirs de vida contemplativa avui

La gojosa celebració dels quatre-cents anys de la fundació del Convent de les monges Concepcionistes franciscanes de Maó m'ha suscitat aquesta breu reflexió sobre la importància de comptar a les nostres ciutats amb la presència dels monestirs de vida contemplativa.

En un món on preval l'activitat frenètica, el viure d'una manera accelerada i on tot es valora amb mesures d'utilitat immediata, aquests monestirs ens conviden a aturar-nos i assossegat-nos en un àmbit plàcid, ple de pau i silenci, requisits necessaris per assolir un bon recolliment que afavoreixi el diàleg íntim amb Déu. “Mitjançant aquesta opció de vida religiosa, l'Església manifesta al món la preeminència de la contemplació sobre l'acció, del que és etern sobre el que és temporal” (Juan Pau II).

Els monestirs de vida contemplativa són escoles de pregària, contemplació i acollida, oberts a la presència de Déu i també l'expressió de la radicalitat de l'Evangelí i del seguiment de Jesús. La seva presència discreta, silenciosa i orant vivifica l'Església i és

una generosa via d'intercessió davant Déu en pro de la humanitat.

Amb la seva consagració a Déu, a la pregària, l'adoració i la contemplació, ofereixen el millor servei a un món tan necessitat de Déu. Avui més que mai, els cristians necessitem el testimoni i l'alè espiritual de les comunitats de vida contemplativa; elles són un estímul per als creients i una interpel·lació per als qui no ho són.

Una felicitació molt sincera per aquesta commemoració i el nostre profund agraïment pel valor sublim del seu testimoniatge, extensiu a totes les comunitats de vida contemplativa. Que per molts anys més segueixin essent un valuós signe d'esperança i de gràcia!!

Diego Dubón Pretus

Diumenge XXII de Durant l'Any

Lectura del llibre del profeta Jeremies 20,7-9

M'heu afalagat, Senyor, i m'he deixat seduir, us heu apoderat de mi i m'heu dominat, però ara passen el dia divertint-se a costa meva, tothom es riu de mi. Sempre que parl don el crit d'alarma, el meu clam anuncia invasions i devastació. Tot el dia la paraula del Senyor m'és un motiu d'escarnis i de burles. A la fi pensava: No en vull parlar més, no diré res més en nom d'ell, però llavors sentia en el meu cor un foc que cremava, sentia un incendi dins els meus ossos. Estic rendit de tant aguantar, ja no puc més.

Salm responsorial 63

R: Tot jo tenc set de vós, Senyor, Déu meu.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma 12, 1-2

Germans: Per l'amor entranyable que Déu ens té, us deman que li oferigueu tot el que sou, com una víctima viva, santa i agradable. Això ha de ser el vostre culte vertader. No us emmotlleu al món present; transformau-vos renovellant la vostra manera de veure les coses, perquè pugueu reconèixer quina és la voluntat de Déu: reconèixer allò que és bo, agradable a Déu i perfecte.

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu 16, 21-27

En aquell temps, Jesús començà a deixar entendre als seus deixebles que havia d'anar a Jerusalem, que havia de patir molt de part dels notables, dels grans sacerdots i dels mestres de la Llei, i que havia de ser mort i de ressuscitar el tercer dia. Pere, pensat fer-li un favor, es posà a renyar-lo: "De cap manera, Senyor; a vós això no us pot passar!" Però Jesús es girà i li digué: "Fuig d'aquí, Satanàs! Em vols fer caure, perquè no penses com Déu, sinó com els homes." Llavors Jesús digué als deixebles: "Si qualcú vol venir amb mi, que es negui ell mateix, que prengui la seva creu i m'acompanyi. Qui vulgui salvar la vida, la perdrà, però el qui la perdi per mi, la retrobarà. ¿Què en trauria l'home de guanyar tot el món si perdía la vida? ¿Què podria pagar l'home per rescatar la seva vida? Perquè el Fill de l'home ha de venir en la glòria del seu Pare voltat dels seus àngels, i ell pagarà cadascú segons les seves obres."

Lectura del libro de Jeremías 20,7-9

Me sedujiste, Señor, y me dejé seducir; has sido más fuerte que yo y me has podido. He sido a diario el hazmerreír, todo el mundo se burlaba de mí. Cuando hablo, tengo que gritar, proclamar violencia y destrucción. La palabra del Señor me ha servido de oprobio y desprecio a diario. Pensé en olvidarme del asunto y dije: «No lo recordaré; no volveré a hablar en su nombre»; pero había en mis entrañas como fuego, algo ardiente encerrado en mis huesos. Yo intentaba sofocarlo, y no podía.

Salmo responsorial 62

R: Mi alma está sedienta de ti, Señor, Dios mío.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos 12, 1-2

Os exhorto, hermanos, por la misericordia de Dios, a que presentéis vuestros cuerpos como sacrificio vivo, santo, agradable a Dios; este es vuestro culto espiritual. Y no os amoldéis a este mundo, sino transformaos por la renovación de la mente, para que sepáis discernir cuál es la voluntad de Dios, qué es lo bueno, lo que le agrada, lo perfecto.

Lectura del santo evangelio según san Mateo 16, 21-27

En aquel tiempo, comenzó Jesús a manifestar a sus discípulos que tenía que ir a Jerusalén y padecer allí mucho por parte de los ancianos, sumos sacerdotes y escribas, y que tenía que ser ejecutado y resucitar al tercer día. Pedro se lo llevó aparte y se puso a increparlo: «¡Lejos de ti tal cosa, Señor! Eso no puede pasarte». Jesús se volvió y dijo a Pedro: «¡Ponte detrás de mí, Satanás! Eres para mí piedra de tropiezo, porque tú piensas como los hombres, no como Dios». Entonces dijo a sus discípulos: «Si alguno quiere venir en pos de mí, que se niegue a sí mismo, tome su cruz y me siga. Porque quien quiera salvar su vida, la perderá; pero el que la pierda por mí, la encontrará. ¿Pues de qué le servirá a un hombre ganar el mundo entero, si pierde su alma? ¿O qué podrá dar para recobrarla? Porque el Hijo del hombre vendrá, con la gloria de su Padre, entre sus ángeles, y entonces pagará a cada uno según su conducta.

El deixeble ha d'anar sempre darrere de Jesús

A l'Evangelí d'avui, Pere torna a tenir un paper protagonista, però en aquest cas totalment contrari al de diumenge passat. Quan Jesús els diu que és precís anar cap a Jerusalem i els explica que aquest camí el durà a la mort i resurrecció, ells queden desconcertats i tristos perquè no esperaven un Messies sofrent sinó triomfant i, com altres vegades, Pere pren la iniciativa i li comunica que això no li pot passar. Llavors, Jesús, que l'havia beneït per la seva professió de fe, ara li diu textualment: "Posa't darrere meu, Satanàs!". Aquestes dures paraules deixaran ben clares dues coses, en primer lloc que el deixeble mai és més que el Mestre, per açò no pot anar davant d'ell i pretendre dirigir i, després, que cal acceptar sempre la voluntat de Déu, com ha fet Jesús i farà fins al final, encara que ens costi perquè no sempre l'entendem ni ens ve de gust, i d'aquí, la importància de demanar a l'Esperit que ens doni la saviesa que és, precisament, veure-ho tot amb els ulls de Déu.

A continuació Jesús aprofita l'ocasió per deixar ben establerta la condició per ser deixeble seu: "Si algú vol venir amb mi, que es negui a ell mateix, que prengui la seva creu i em segueixi". Jesús carregarà la creu per donar-nos vida a tots perquè confia en Déu Pare salvador; aquest mateix camí és el que ens proposa seguir, perquè la creu és renunciar al propi i exclusiu benestar amb l'objectiu que tots els altres puguin assolir una vida digna i encara que, aparentment, perdem alguna cosa, estem guanyant una vida en plenitud i atorgant vida als germans.

Jesús vol anar preparant els deixebles perquè siguin capaços, no solament de superar la decepció que sentiran en veure que no es compleixen les seves expectatives sobre el Messies, sinó també per anar acceptant que són seguidors d'un Crucificat. La creu de Crist és a la vegada símbol de mort al pecat i al mal, i resurrecció, inici d'una nova vida en plenitud que hem d'acollir amb gratitud i alegria.

Teresa Jansà

La Virgen del Rosario

Una de las calles más antiguas del centro histórico de Mahón lleva este nombre que corresponde a un muy difundido título de devoción a la Virgen María y que hace referencia al rezo del Rosario, que es una práctica piadosa muy arraigada en el cristianismo. En la calle de referencia y sobre los muros de una casa distinguida por su bella y armoniosa arquitectura destaca una hermosa escultura pétrea en relieve, representando a la Virgen con las características propias del título de piedad que la distingue.

El papa san Pablo VI elogiaba esta forma de plegaria diciendo: «El Rosario es una oración excelente» a la cual el cristiano debe sentirse «atraído a rezarlo, en serena tranquilidad, por la intrínseca belleza» y comentaba que se trata de una forma de oración que «exige un ritmo tranquilo y un reflexivo remanso que favorezcan en quien

ora la meditación de los misterios de la vida del Señor, vistos a través del corazón de aquella que estuvo más cerca del Señor, y que desvelen su insondable riqueza (Marialis cultus 47 y 55).

A quienes consideran que la práctica del rezo del rosario adolece de monotonía y provoca cansancio le respondía con acierto y elegancia el poeta Enrique Menéndez Pelayo, hermano de famoso historiador don Marcelino. Así se expresa el poeta: «Rítmica, mansa, la oración camina / con la dulce cadencia persistente / con que deshace el surtidor la fuente, / con que la brisa la hojarasca inclina. / Tú que esta amable devoción supones / monótona y cansada, y no la rezas / porque siempre remite iguales sonos / tú no entiendes de amores ni tristezas. / ¿Qué pobre se cansó de pedir dones? / ¿Qué enamorado, de decir ternezas?».

Agenda

✍ 25 anys de professió de la germana dominica de l'Anunciata Mari Alberto

Es celebrarà a la parròquia de la Mare de Déu del Carme (Maó). Diferents actes:

-Dilluns 4 de setembre, a les 20.30 h, pregària vocacional.

-Dimarts 5 de setembre, a les 19.30 hores, missa d'acció de gràcies i renovació de vots.

✍ Festival d'orgue a Ciutadella

Tots els concerts seran a les 20.30 h, a l'església dels Socors.

-Dilluns 4 de setembre a càrrec de Tomé Olives (orgue) i Vicent Garcia (trompeta).

-Dilluns 11 de setembre a càrrec de Ulyana Popovych (orgue) i Andriy Lemekh (flauta traversera)

Venda anticipada d'entrades al Museu Diocesà i a taquilla una hora abans del concert. En el proper Full Dominical informarem dels següents concerts.

✍ Celebració a l'ermita de Fàtima de Maó

Dimarts 5 de setembre a les 18 h rosari. Tot seguit, a les 18.30 h, Eucaristia.

✍ Festa de la Mare de Déu de Gràcia

-Dijous 7 de setembre: Primeres vespres en honor a la Mare de Déu de Gràcia, a les 19 h, a l'ermita-santuari de Gràcia.

-Divendres 8 de setembre: Rosari i celebració de l'Eucaristia, a les 8.15 h, a l'ermita-santuari de Gràcia. Després, a les 11 h, a l'església de Santa Maria, Missa de Caixers presidida pel Vicari general de Menorca. *Del dissabte dia 9 al divendres dia 15 de setembre, es celebrarà l'Octavari de la Mare de Déu de Gràcia, amb el res del rosari i missa a les 19 h. Hi participarà diàriament una parròquia diferent de Maó.

Mor la germana clarissa sor Francisca

El 27 d'agost va ser cridada a la Casa del Pare sor Francisca a l'edat de 92 anys, després d'una llarga vida religiosa. El 29 d'agost es va celebrar una Eucaristia d'acció de gràcies per la seva vida a l'església del Convent de Santa Clara.

L'any 1955 va arribar a Menorca procedent d'Ítrabo (Granada), sentint una vocació a la vida contemplativa. Sempre recordava quan era Filla de Maria i ajudava amb altres al·lotes a arreglar l'església del seu poble.

Sor Francisca, a l'estil de Sant Francesc, era una enamorada de la natura i dins el convent va tenir una passió per la cura del jardí. Coneixia molt bé totes les flors que hi sortien o que ella mateixa sembrava. El jardí era el seu espai per treure tota la tendresa i bellesa que portava dintre i la conduïa a contemplar la bellesa de Déu.

Una de les seves devocions més freqüents era la pregària del rosari i la pregària contemplativa davant el Santíssim, dedicant-li llargues estones. La recordarem sempre pel seu somriure agradable i el seu caràcter acollidor i afectuós.

Després d'una llarga vida d'entrega i seguiment a Jesús com a germana pobre de Santa Clara ha arribat a la plenitud de la seva vida, contemplant Déu cara a cara.

Descansi en la pau del Senyor

La informació de la Diòcesi de Menorca al teu abast a través de Whatsapp

Guarda el número 681 375 127 a la teva llista de contactes.

Envia'ns un missatge amb la paraula ALTA, seguit del teu Nom i llinatges al número 681 375 127

Anau per tot el món i anunciau la bona nova de l'Evangelí. (Mc 16,15)

Les monges que resen en el segle XXI

En l'actualitat, quan ja tenim ben enfilat el segle XXI, la comunitat de concepcionistes franciscanes de Maó és integrada per tres monges. Elles són Gloria Buenaño López, en la funció d'abadessa; Rosario Coll Andreu, natural de Ferreries; i Dolores Arribillaga Lizarraga, que és la de major edat de les tres, natural de terres de Navarra.

Certament, representen un nucli molt petit, examinades des del punt de vista numèric. Però cal no dubtar de la plenitud espiritual, d'absoluta consagració a Déu i de fidelitat rigorosa a l'Orde Concepcionista que han observat ininterrompudament les ocupants del monestir en el curs de quatre segles, d'ençà de 1623.

És ben clar que la clausura ha anat suavitzant-se i moltes normes i regles han experimentat naturals evolucions que marquen un intens contrast amb un seguit de procediments que s'implantaren el primer dia, quan començava el segle XVII. No podia ser d'altra manera. Tanmateix, l'essència nuclear s'hi manté ben viva, a pesar dels canvis que ha experimentat el món. Les monges de la Concepció, en aquest sentit, guarden la vivència impol·luta de Déu. Tot el que fan, senten i experimenten dia a dia, any rere any, respon al fet d'alimentar la seva vida de pregària i d'experiència de l'amor de Déu.

La quotidianitat es desenvolupa segons l'observança de la litúrgia de les hores. Constitueix una espècie de cicle regular i sistemàtic.

Quan el sol trenca per Orient, elles canten Laudes a l'església. Després, tenen una pausa per fer un berenar frugal. A les 9 h tenen la celebració de l'Eucaristia, i just al final de la mateixa, s'exposa el Santíssim sobre

Concepcionistes

**Gloria Sandra Buenaño López,
Rosario Coll Andreu
i Dolores Arribillaga Lizarraga**

l'altar per ser visitat i adorat al llarg de tot el dia fins les 21 hores.

Sobre les 9.45 h resen l'hora litúrgica de Tèrcia i, després, una de les monges comença ja el seu torn d'adoració al Santíssim, mentre les altres van a les tasques, com ara preparar el menjar, rentar o planxar, atendre les persones que toquen al timbre de la porteria o el telèfon, la neteja del convent, etc. Quant a l'abadessa, avui en dia té prou feina en connectar-se a internet per tal de contestar correus, fer comandes de compres o per resoldre gestions administratives, estudiar i d'altres.

Abans d'anar a dinar es troben novament a l'església per a la pregària de l'hora Sexta. Durant el dinar, la vetlla del Santíssim sol estar coberta per algun amic o amiga de la comunitat. La pregària de l'hora Nona té lloc sobre les 16 h, seguit dels torns de vetlla i estudi. Llavors, ve Vespres a les 18.30, seguit del res del Rosari. Després fan un sopar també auster, que té lloc a les 19.30, mentre alguna persona amiga fa

el torn d'adoració al Santíssim. A les 20.30 es resa l'Ofici de Lectures. A les 21, es fa la reserva solemne del Santíssim en el sagrari. Es tanquen les portes de l'església i es resa l'hora litúrgica de Completes. Pot ser hi ha després una estona de recreo personal i, de seguida, el descans a les cel·les..., fins que el sol, allà pels turons de Sant Antoni i La Mola del port de Maó que els queda a la vista del monestir, de nou s'esbrellarà amb la lluentor del dia que neix altra vegada.

Sor Gloria Buenaño, natural d'Equador, és la més jove de les tres, té 40 anys i en fa 22 que ingressà en el convent.

Sor Rosario és natural de Ferreries, filla de la darrera donada del monestir, Milagros Andreu Allès. Tant el pare com la mare eren d'arrels pageses pures, per com procedien dels llocs de Ruma Nou i de Ses Païsses, en el terme de Ferreries. Amb emoció, recorda que la seva família està relacionada amb Fra Àngel (1905-1936), el frare menor caputxí anomenat Josep Martí Coll que avui és un beat de l'Església Catòlica, arran del martiri i mort que li va causar la terrible follia de la Guerra Civil.

Finalment, Sor Dolores, la monja de més edat, és, diríem, la supervivent d'un cas molt singular dins la història conventual de les Concepcionistes de Maó. En un moment determinat, hi van conuiu com a germanes consagrades una mare, dues filles i una neta, per bé que aquesta última, finalment, no va professar. Sor María Beatriz va ingressar quan ja era vídua, a 64 anys, mare de set fills i àvia de divuit nets. En el convent, hi va trobar dues filles, sor María Asunción i Sor María Dolores, i aviat encara hi va fer part com a novícia una neta que just havia complit 15 anys. D'aquell curiós nucli familiar de mare i filles que conviuen com a 'germanes', encara hi subsisteix Sor María Dolores. Causa admiració constatar que en aquest nucli de sang íntegrament devot a la concepció immaculada de Maria s'hi van establir llaços encara més forts que els del parentesc de sang. La mare biològica, Sor María Beatriz, anomenava a una de les filles, sor Assumpta, com a 'germana', i a l'altra filla, Sor María Dolores, com a "mare", perquè llavors aquesta n'era l'abadessa. Avui, quan el segle XXI ja transita, Sor María Dolores, la major en edat, manté la germandat espiritual amb sor Rosario i Sor Gloria, el nucli de les tres monges que miren i resen al nou segle com ja ho havien complit les predecessores de 1623.

Miquel Àngel LIMÓN PONS

Concepcionistes

Antic pati de l'habitatge del Rector Llorenç Mercadal